

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА «КОТЛЯРОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(Заява № 43593/02)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

13 грудня 2005 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Котляров проти України»

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. А. Б. Бака (Mr A. B. Vaka), *Голова*,
п. І. Кабрал Барreto (Mr I. Cabral Barreto),
п. К. Юнгвірт (Mr K.
п. В. Буткевич (Mr V. Butkevych),
п. М. Угрехелідзе (Mr M. Ugrehelidze),
пані А. Мулароні (Mrs A. Mularoni),
пані Е. Фура-Сандстрьом (Мгз Е. Рига-5ап<Мгбт), *судді*,
та пані С. Долле (Mrs S. OoПе), *Секретар секції*,
після обговорення у нарадчій кімнаті 22 листопада 2005 року, виносить
таке рішення, яке було прийняте того дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою № 43593/02, поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Конвенція) громадянином України паном Котляровим Валерієм Олександровичем (далі - заявник) 25 жовтня 2002 року.

2. Уряд України (далі - Уряд) був представлений його Уповноваженим - пані Валерією Лутковською.

3. 24 березня 2005 року Суд вирішив комунікувати Уряду скаргу заявника. На підставі положень п. 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник, 1945 року народження, мешкає у м. Луганську.

5. 26 травня 2000 року Ленінський районний суд м. Луганська присудив стягнути з ДП «Луганський верстатобудівний завод» на користь заявника 1240,65 грн заборгованості з заробітної плати та інших виплат.

6. 8 червня 2000 року відділ державної виконавчої служби Ленінського районного управління юстиції м. Луганська відкрив виконавче провадження.

7. У серпні 2003 року заявник розпочав судовий процес у тому самому суді проти виконавчої служби у зв'язку з неспроможністю примусово виконати рішення суду, винесеного на його користь. 15 травня 2001 року суд відмовив заявнику у задоволенні його скарги, не встановивши порушень з боку державного виконавця. 18 червня 2001 року судова колегія в цивільних справах Луганського обласного суду залишила без змін рішення суду першої інстанції.

8. 1 лютого 2002 року державна виконавча служба повідомила заявника, що рішення, винесене на його користь, не може бути виконане у зв'язку з великою кількістю виконавчих проваджень щодо боржника, а також у зв'язку з тим, що процедура примусового продажу майна боржника була зупинена дією мораторію на примусовий продаж майна, що належить державним підприємствам, запровадженого Законом від 29 листопада

2001 року.

9. У березні 2002 року заявник розпочав судовий процес у Ленінському районному суді м. Луганська з метою стягнути компенсацію за невиконання рішення суду, винесеного на його користь. 7 березня 2002 року суд відхилив його скаргу як необґрунтовану. 8 серпня 2002 року та 9 січня 2003 року відповідно судова колегія в цивільних справах Луганського обласного суду і Верховний Суд України залишили це рішення без змін.

10. 27 квітня 2005 року заявник отримав повну суму заборгованості, присуджену йому рішенням суду.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

11. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні «Ромашов проти України» (заява № 67534/01, пп. 16-18, від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

12. Заявник скаржить на неспроможність державних органів вчасно виконати рішення Ленінського районного суду м. Луганська від 26 травня 2000 року. Далі він стверджує, що він не мав ефективних засобів захисту, щоб повернути заборговані кошти, які винен йому боржник. Він посилається на п. 1 статті 6 і статтю 13 Конвенції, які у відповідних частинах передбачають таке:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру або встановить обґрунтованість будь-якого висунутого проти нього обвинувачення...».

Стаття 13

«Кожен, чий права і свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження».

A. Попередні заперечення Уряду

13. Уряд висунув заперечення щодо статусу жертви заявника та вичерпання ним національних засобів захисту, подібні тим, що вже були відхилені Судом у справі «Ромашов проти України» (зазначеній вище, пп. 23-33). Суд вважає, що ці заперечення мають бути відхилені з тих же підстав.

14. Суд доходить висновку, що скарга відповідно до п. 1 статті 6 порушує серйозні питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду по суті. Суд не знаходить підстав для проголошення заяви неприйнятною.

15. Суд не вважає за необхідне за даних обставин розглядати ту ж скаргу відповідно до статті 13 Конвенції (див. *«Деркач і Палек проти України»*, №№ 34297/02 і 39574/02, п. 42, від 21 грудня 2004 року; і, *a contrario*, *«Войтенко проти України»*, № 18966/02, від 29 червня 2004 року).

В. Інші скарги

16. З огляду на невиконання рішення суду, винесеного на його користь, заявник також скаржитися на порушення статті 4 Конвенції (заборона рабства).

17. Суд вважає, що ця частина заяви є повністю необґрунтована і тому має бути відхилена як явно необґрунтована на підставі пп. 3 і 4 статті 35 Конвенції.

II. ЩОДО СУТИ

18. У своїх зауваженнях Уряд стверджував, що не було порушено п. 1 статті 6 Конвенції (як у справі *«Ромашов проти України»*, зазначеній вище, п. 37).

19. Заявник не погодився.

20. Суд зазначає, що рішення Ленінського районного суду м. Луганська від 26 травня 2000 року залишалося невиконаним майже п'ять років.

21. Суд нагадує, що він уже визнавав порушення п. 1 статті 6 Конвенції у справах, які стосувались подібних питань (див. справу *«Ромашов проти України»*, зазначену вище, пп. 42-46).

22. Розглянувши всі надані матеріали справи, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, який переконав би Суд дійти іншого висновку у цій справі. Відповідно, у цій справі було порушено п. 1 статті 6 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

23. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

А. Шкода

24. Заявник вимагає 1500,00 ЄВРО на відшкодування моральної шкоди.

25. Уряд залишив це питання на розгляд Суду.

26. Здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, як це вимагається статтею 41 Конвенції, Суд вважає обґрунтованим присудити заявнику суму в 1500,00 ЄВРО, що її запросив заявник, як відшкодування моральної шкоди.

В. Судові витрати

27. Заявник не висунув жодних вимог щодо судових витрат. Відповідно, Суд нічого не присуджує у цьому зв'язку.

С. Пеня

28. Суд вважає, що пеня, яка нараховуватиметься у разі несвоєчасної сплати, дорівнює граничній позичковій ставці Європейського центрального банку плюс три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу заявника відповідно до п. 1 статті 6 Конвенції прийнятною, а решту заяви непринятною;

2. *Вирішує*, що мало місце порушення п. 1 статті 6 Конвенції;

3. *Вирішує*, що:

(a) протягом трьох місяців від дати, коли рішення стане остаточним згідно з п. 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити заявникові в українських гривнях за курсом на день здійснення платежу 1500,00 (одну тисячу п'ятсот) Євро відшкодування моральної шкоди та будь-який податок, який може бути стягнуто з заявника;

(b) після сплину вищезазначених трьох місяців і до остаточного розрахунку на названі суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, що діятиме в період несплати, плюс три відсоткові пункти.

Вчинено англійською мовою і повідомлено письмово 13 грудня 2005 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.
(підпис)

С. ДОЛЛЕ

Секретар (підпис)

А.Б. БАКО

Голова